

מַמָּה צָרִיךְ לְבַרְחָה?

הָאֲרִיָּה מְלַךְ הַחַיּוֹת הִיא רָעֵב מְאֹד, עַד
כִּי מֵרֵב רָעֵב הֵדִיף הֶפֶה שְׁלוֹ רִיחַ רַע.
”אֲנִי רָעֵב, אֲנִי רָעֵב...” נָהֵם הָאֲרִיָּה.
הוּא פָּחַד שְׂיָמוּת מֵרֵב רָעֵב. לְפַתֵּעַ עָלָה
רַעֲיוֹן בְּרֹאשׁוֹ:

”חַיּוֹת! חַיּוֹת! לְבוֹא לְפָה מֵהָר!”

שָׁאֵג הָאֲרִיָּה בְּקוֹל.

הַסּוֹס, שֶׁשָּׁמַע רֹאשׁוֹן אֶת הַשְּׂאָגוֹת,

מֵהָר וְדָהָר לָעֵבֶר הָאֲרִיָּה.

”בוֹא הִנֵּה, סוֹס”, אָמַר הָאֲרִיָּה,

”קִרְבֵּן אֶת הָרֹאשׁ שְׁלֶךְ לְפָה שְׁלִי, וְתִגִּיד

לִי מָה אַתָּה מְרִיחַ?”

הַסּוּס הַתְּכּוּפֵּף וְהַתְּקַרֵּב לַפֶּה הַפְּתוּחַ שֶׁל

הָאֲרִיָּה, וּמִיָּד קָפַץ אַחֲרָהּ:

”פּוּי, אֵיזָה רִיחַ נוֹרָא!”

”תְּתַבֵּיט לָךְ!” פָּעַס הָאֲרִיָּה, ”אַתָּה מוֹרֵד

בְּמַלְךְ! מִגִּיעַ לְךָ שְׂאֵטְרָף אוֹתְךָ!"

וּמִיַּד הִתְנַפֵּל הָאֲרִיָּה עַל הַסּוּס וְטָרַף אוֹתוֹ.
עַכְשָׁו הִרְגִישׁ הָאֲרִיָּה שָׂבַע. אָבַל זֶה הַסְּפִיק
לוֹ רַק לְשֵׁלֶשָׁה יָמִים,

וְאִזּוֹ הוּא הִתְחִיל לְהִיּוֹת שׁוֹב רָעֵב.

שׁוֹב קָרָא לְחַיּוֹת שְׂיָבוֹאוּ אֵלָיו מִהֵר.

הִזְאֵב הִגִּיעַ בְּמְרוּצָה, וְהָאֲרִיָּה אָמַר לוֹ:

"הִתְקַרֵּב לִפְנֵי שְׁלִי וְתִגִּיד – מָה אַתָּה

מֵרִיחַ?"

הִזְאֵב, שְׂזָכַר הֵיטֵב אֶת מַה שְׂקָרָה לַסּוּס

הַמְּסֻכָּן, הִתְכּוֹפֵף וְאָמַר:

"אֲנִי לֹא מֵרִיחַ שׁוֹם רִיחַ מוֹזֵר!"

"שְׂקָרוֹ!" שָׂאֵג הָאֲרִיָּה, "אַתָּה שְׂקָרְתָּ לִּי,

וְלָכֵן מִגִּיעַ לְךָ שְׂאֵטְרָף אוֹתְךָ!"

וּמִיַּד טָרַף הָאֲרִיָּה אֶת הִזְאֵב.

אַחֲרֵי שְׁלֹשָׁה יָמִים, שׁוֹב הָרְגִישׁ הָאָרִיז

שֶׁהוּא רָעִב מְאֹד, וְקָרָא לַחַיּוֹת.

הִתְקַרַּב אֵלָיו הַשּׁוֹעַל, וְהָאָרִיז

אָמַר לוֹ: "בּוֹא, בּוֹא הֵנָּה שׁוֹעַל.

הִתְקַרַּב לַפֶּה שְׁלִי וְתִגִּיד לִי מָה אַתָּה מְרִיחַ".

"אֲדוּדֵי הַבֶּלֶד", עָנָה הַשּׁוֹעַל בְּקוֹל מְצַנֵּן

וּבְאֵף סָתוּם, "אֲדִי בָאֵד בְּצִדְדְךָ, הָאֵף שְׁלִי

סָתוּב וְאֲדִי לֹא בְּסִגְלֵךְ לְהִרְיֵחַ כְּלוּב"...

הִנְמַשָּׁל: כְּשֶׁפּוֹרֶצֶת מְרִיבָה, יֵשׁ אֲנָשִׁים

שֶׁמִּתְעַרְבִים בְּמְרִיבָה וּמְסַתְּבִים. זֶה מִזִּיק

לָהֶם גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְגַם בְּעוֹלָם הַבָּא.

אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְהִיּוֹת כְּמוֹ הַשּׁוֹעַל הַחֲכָם,

לְהִתְרַחֵק מִהַמְרִיבָה כְּאֵלּוֹ אֲנַחְנוּ לֹא מְרִיחִים

– לֹא מְבִינִים כְּלוּם בְּמְרִיבָה, לֹא שִׁיכִים

בְּכָלֵל. לֹא לְהַבִּיעַ דְּעוֹת לֹא לְצַד הַזֶּה וְלֹא לְצַד

הָאֲחֵר.

רַשִׁי אֹמֵר, שְׂיַעֲקֹב אָבִינוּ בְּקֵשׁ שְׁלֹא
יִזְכְּרוּ אֶת שְׁמוֹ בְּמַעֲשֵׂה קָרָח, כְּשֶׁמִּסְפָּר
כִּיצַד אֲסֹף אֲנָשִׁים לָרִיב עִם מִשָּׁה רַבָּנוּ.
מְרִיבוֹת הֵן דְּבָר גְּרוּעַ. אֵף פַּעַם לֹא כָדָאִי
לְהִתְעַרֵּב בְּרִיב, וְאֵת זֶה נִלְמַד מִהַשּׁוֹעֵל
הַחֲכָם.